

Opholdssted. Men hvad har det saa ført til? Det har ført til, at Bortjagelses-systemet er blevet indskrænket. Det kan være let forklarligt, og det er jo soleklart, at nu bortjager man omtrent $\frac{1}{7}$ fra Kommunerne, mod hvad man tidligere har bortvist. Men det er egentlig ikke det, det kommer an paa; det, det kommer an paa at bevise, er, om de Understøttedes Antal er gaaet frem, efter at man er gaaet til Opholdskommunen, eller om det er gaaet tilbage. Her er det meget interessant at se, at i 1849 var der ikke mindre end 6,2 pCt. af England-Wales-Befolkning, der vare understøttede, hvorimod det i 1883 kun var 3 pCt., og det forekommer mig, at det er saa let forstaeligt og saa saare naturligt og rimeligt. Jeg stal i Forbigaaende bemærke, at med Hensyn til de andre Bestemmelser i den engelske Lovgivning er der ikke sket nogen væsentlig Forandring i de Aar, jeg har nævnet, idet det engelske Folk er meget konservativt, og det er kun meget faa og uvæsentlige Rettelser, de have foretaget med Undtagelse af selve Forsørgelsesstedet. Den Lovgivning, Dronning Elisabeth gav for ca. 280 Aar siden, er den samme, som har udviklet sig til Dato — men sundt og heldigt — med Undtagelse af Forsørgelsesstedet. Jeg drager dette frem for at vise, at det er den heldigste Maade, at de Fattige vinde Forsørgelsesstedet saa hurtig som muligt. Det ligger ogsaa klart for al sund Mennekesforstand, at dersom man f. Ex. har en Familie i en Kommune eller en Arbeidsherre har et Thende, saa ligger det ogsaa i hans Interesse at Lønne det saaledes, at det ikke kommer over paa vedkommende Kommune. Han veed jo, at saa snart de ikke kunne ernære sig, saa skulle vi føde dem alligevel. Det er den sociale Betydning overfor Fattige og overfor Arbejderne, som har viist sig at være meget frugtbringende. Det fører til, at man er meget varsom med at bortjage eller i alt Fald afvise dem eller negte dem Arbejde, hvorimod det nuværende System, eller dersom man gaar til 15 Aar, vil efter min Opfattelse blive værre. Det vil føre til at bortjage en Mand, maasse paa Grund af Uheld, Sygdom, om ikke til en Familie, saa dog til en Kommune, hvor han maasse ikke har opholdt sig siden sin Ungdom, hvor han staar fuldstændig fremmed for Arbejdsforholdene, hvor han bliver mødt med Mistillid, og blot fordi han har faaet en lille Smule af en anden Kommune, nu kommer til at hvile paa den Kommune, hvorimod han, dersom han faar Lov at blive i den Kommune, hvor han opholder sig og faar et lille Bidrag af det fri Fattigvæsen eller paa anden Maade, maasse endnu kan

blive et virksomt Individ for Samfundet. Jeg er overbevist om, at den Maade, hvor paa Engländerne have forstaaet at udvikle deres Fattigvæsen, er den heldigste, og jo fortære Mæregaal vi kunne komme til, desto rigtigere anser jeg det for at være. Jeg har ved Indbringelsen her i Thinget gjort gjældende, at det var det, man betragtede sig for ogsaa i andre Lande, og Ingen vil jo benægte, at overfor det fattige Individ er det det Humaneste, at han bliver paa det Sted, han selv har valgt. Hvorfor jeg har foreslaaet 2 Aar, er fordi jeg meget godt vidste, at navnlig Landbostanden, hvortil jeg selv hører, er meget konservativ, naar vi skulle til Lovarbejder; derfor har jeg ikke turdet gaa længere, end man er gaaet i Norge i 1863. Der er et andet Spørgsmaal, som har staaet meget tvivlsomt for mig, navnlig med Hensyn til de uægte fødte Børn, hvor man skulde henvise dem, enten til selve Fødselsstedet eller det Sted, hvor Moderen har opholdt sig 10 Maaneder før Fødselen. Dette Ord: „Timaanedersdagen“ er egentlig en meget vanskelig Bestemmelse at have i en Lov. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at i Sverig-Norge har man det Sted, hvor Barnet er født; jeg nægter ikke, at ved at tænke over det, stiller det sig for mig som et Spørgsmaal, om det er mere retfærdigt; thi der kunde jo være enkelte Kommuner, som kunde have nogle enkelte af den Slags Individuer, der rejse saa til et, saa til et andet Egn, men komme hjem til deres Forældre, naar de skulle føde, og det kan blive meget byrdefuldt i Tiden for en saadan Fødselskommune. Jeg har derfor nogen Betænkelighed ved at fratage den nuværende Bestemmelse, uagtet den er meget vilkaarlig. Det kan meget godt tænkes, at en Kvinde har fast Opholdssted Timaanedersdagen paa 2 Steder, idet hun f. Ex. flytter den Dag. Man ser jo ogsaa en Mængde Kancellistrivelser, hvor Ministeriet har maattet afgjøre dette Spørgsmaal. Hvad navnlig angaar det sidste Tilfælde, er det afgjort derhen, at Barnet skal betragtes som født eller tilhørende det Sted, hvor vedkommende Pige var den sidste Del af Novembordagen. Jeg drager det kun frem for at vise, hvilke Vilkaarligheder der kunne komme til Stede. Paa den anden Side er jeg noget bange for at afvige fra det Gamle. Jeg er som sagt bange for, at enkelte Kommuner kunne være veltigtede med den Slags Individuer, der rejse ud til andre Kommuner, men komme hjem og føde Børn. (Nyhølm: De kunne jo straffe dem). Det er meget let sagt, men man kommer ikke saa let til det. (Bertelsen (Ryhø): Der er da